

ВИСОКА КЛАСА НА ИЗПЪЛНИТЕЛСКО ИЗКУСТВО

ИЗКУСТВОТО НА „БАРШАЕВЦИ“

Първият концерт на Московския камерен оркестър остави толкова ярки, силни и все пак разнообразни впечатления, че едва ли ще бъде достатъчно да се каже само първият и най-значителен извод от вечерта на 2 април — изводът, че „баршаевци“ отбелязаха като че ли най-високата точка на фестивала до този момент. Безспорната сила на въздействието има много стра-

ни и всяка от тях заслужава внимание. Московският камерен оркестър е състав, който стои на границата между камерния и малкия класически симфоничен оркестър, състав, който има значителни динамични възможности, а заедно с тях запазва и вътрешната диференцираност на всяка партия, едва ли не на всеки инструмент. Особената спойка между музикантите, непре-

къснатото усещане за единство на солисти, което те създават, е едно от най-големите постижения на оркестъра. Това е ясно дори тогава, когато двама духачи смело поемат партиите на ударните инструменти в Концерта за пиано и оркестър на Р. Бунин или пък когато клавесинистката се появява в Бранденбургския концерт, за да покаже до каква степен и тя е жива,

неотделима, важна част от ансамбъла.

Рядкото чувство за ансамблово единство позволява на диригента да разкрива много детайли, да търси много оттенъци в звука въобще и в тъканта на достатъчно различните по стил произведения в програмата. А Рудолф Баршай притежава особен род артистичност — той не се увлича, за него няма случайности, няма на-

строение на отделния момент; всичко е предварително ясно, точно пресметнато, доведено до предела на музикалната виртуозност. Това личи в извънредно красивия жест, в добре обмислената, изобретателна и талантлива оркестрация на „Мимолетностите“ от Прокофиев, в склонността му да се самоограничава, за да извлече, например, максималното разнообразие в рамките на една съзнателно приглушена динамика. Така „Мимолетностите“ прозвучаха твърде изискано, „акварелно“, с особена „матовост“ на тембъра в реди-
(Следва на стр 4)